

Első nap:

2025. május 12-én, határon túli kirándulásra indultunk Erdélybe. Az utazásunk első napja már önmagába is tartalmas és érzelmekkel teli volt.

Már korra reggeli indulástól kezdve érezni lehetett az izgatottságot a buszon. Bár a táv hosszú volt, a hangulat végig vidám és jókedvű maradt. Nevetések, beszélgetések és közös játékok tették élvezetessé az utat. Első megállónk Arad városában volt, ahol a Megbékélés parkjába látogattunk el. Itt közösen koszorúztuk meg az aradi vértanúk emlékművét. Megható és felemelő érzés volt ott állni és tisztelni azok előtt, akik életüket áldozták a hazáért. Ez a pillanat bennem is mély nyomot hagyott, és egyfajta büszkeséggel töltött el. Ezután Déva felé vettük az irányt, ahol a híres várat szeretnénk volna megnézni. Az időjárás azonban nem tűnt kegyesnek hozzánk. Sötét felhők gyülekeztek az égen, majd hamarosan el is kezdett esni az eső. A felvonó nem működött, így kérdésessé vált, hogy fel tudunk e-menni a hegy tetején álló várhoz. A buszban ülve mindannyian izgatottan figyeltük a fejleményeket. A tanárok tanakodtak, mi meg türelmesen, vagy inkább reménykedve vártuk a döntést. Egy kis ima is elhangzott, hátha meghallgatásra talál a kívánságunk: szeretnénk látni a várat közelebbről is. A csoda megtörtént: Az eső elállt, sőt még a nap is kisütött! A hirtelen változó időjárás mintha csak válasz lett volna imánkra. Boldogan, ujjongva indultunk el a vár felé. A felfelé vezető út kicsit keskeny volt, de a gyönyörű látvány, ami odafent fogadott bennünket, minden lépést megért. A magasból beláttuk a környező hegyeket, dombokat és persze magát Dévát is, lenyűgöző volt. Készültek csoportképek, mindenki mosolygott, fáradságnak nyoma se volt. Miután visszaértünk a buszhoz Csenakereszrúr felé vettük az irányt, ahol egy rendezett vendégházban kaptunk szállást. A szobák elfoglalása után egy kiadós, finom vacsora következett, majd a napot közös beszélgetéssel zártuk az udvaron. Lassan, ahogy leszállt az este, mindenki nyugovóra tért fáradtan, de rengeteg élménnyel gazdagodva.

Ez a nap már önmagában is felejthetetlen volt számomra. Nemcsak a látottak, hanem az együtt megélt pillanatok, a közös várakozás, az öröm és a hála érzése miatt is különleges emlék marad.

Tóth Hanna

7.b

Szekszárd, 2025. 06. 10.

## Határtalanul kirándulás

### 2. nap

Miután az első nap hamar elröppent, ami után jól kipihentük magunkat, kezdődhetett a 2. nap. Kedden Nagyszebent, Homoródkarácsonyfalvát és Csíkzsögödöt látogattuk meg.

A csernakeresztúri szálláson miután felkeltünk, svédasztalos reggelivel fogadtak bennünket. Rengeteg különböző szalámi, párizsi, és zöltségek felhasználásával lehetett szendvicset készíteni, de akár lekváros kenyeret vagy gabonapelyhet is lehetett fogyasztani. Miután megreggeliztünk, további szendvicseket készítettünk a nap hátralévő részére, összepakoltunk, és Nagyszeben felé vettük az irányt. A buszon jól éreztük magunkat, sokat beszélgettünk, nevtünk. A buszos utazásról még azt érdemes megemlíteni, hogy mindenki felkészült egy-egy faluból vagy városból és mindig mielőtt odaértünk az adott helyszínre, 2-3 ember néhány érdekes tudnivalót olvasott fel róla. Leszálltunk a buszról és elsétáltunk a nagyszebeni Tanács toronyig. Közben mi is láttuk azokat a jellegzetes háztetőket, amikről Nagyszeben a „szemek városa” becenevet kapta. Keresztülsétáltunk a Kis és a Nagy piactereken és átkeltünk a Hazugok hídján is. A toronyba, ahová szűk csigalépcső vezetett fel, két kisebb csoportra osztva mentünk fel. A legfelső szintet elérve gyönyörű kilátás tárult elénk, jól be lehetett látni az egész várost. Ameddig a másik csoport volt fent, addig mi kaptunk egy kis szabadidőt, amit a legtöbben arra használtunk, hogy vegyünk pár apróságot a családtagjainknak. Utána még szabadon nézelődhattunk egy kicsit a főtéren, majd bementünk az evangélikus templomba, ami nagyon szép volt belülről. Az angolul beszélő idegenvezetőnk sok érdekes dolgot mondott, szavait az iskola egyik angoltanárnője fordította le nekünk. A templom megtekintése után már mentünk is tovább Homoródkarácsonyfalvára. Először is a helyi unitárius templomot látogattuk meg, ahol a lelkész felesége fogadott bennünket. Bent az épületben leültünk a kék misepadokba, és a néni mesélt nekünk magáról a templomról, a hagyományaikról, és még sok mindenről. Megmutatta az eddig feltárt falfreskókat, kint pedig Foghúzó Barabás sírkövét is, aki az utolsó ember volt, aki a templom területére temetkezhetett. Ezután még beszélt kicsit a faluról, és a régi szép időről is. Utána 5 perc séta után elérkeztünk Béla Berci, a fafaragó házához. Beszélt egy kicsit magáról, elmondta, hogy több, mint száz verset tud fejből, majd megmutatta a huszár egyenruháját, és persze a rengeteg fafaragást is, melyeknek többségét híres idézetek díszítették. A trianoni békeszerződésre is kitért, látszott, hogy egy ekkora történelmi csapás, a hazától való elszakadás mély sebeket hagyott őbenne is. Aztán, míg egy kicsit körülnéztünk az udvarában, ő elkezdett faragni egy kis táblácskát az iskola számára, ajándékként. Ezt később el is hoztuk, továbbá sokan közülünk vásároltunk egy-egy szép faragványt Béla Bercitől. Elköszöntünk a fafaragótól, és elindultunk a szállásunkhoz, Csíkzsögödre. Ezúttal a Csillag Motelben szálltunk meg. A

tanárok elmondták a szobabeosztást, majd miután mindenki lepakolt, lementünk az étkezőbe vacsorázni. Húslevest és paprikás krumplit ettünk, desszertként pedig kaptunk egy szelet csokit. Ekkor már este kilenc óra körül lehetett, úgyhogy miután befejeztük az étkezést, és meghalgattuk az információkat a másnapi programmal kapcsolatban, igyekeztünk mihamarabb lefürdeni, és ágyba kerülni. Hosszú napunk volt, úgyhogy jól esett az alvás.

Nagyszeben nagyon szép volt, Homoródkarácsonyfalván pedig jó volt hallani és látni azt az összetartást, ami az ott élőket jellemezte. Az időjárás pedig annak ellenére, hogy rossznak ígérkezett, valójában igen jó volt. Összességében egy tartalmas, szép napként gondolok vissza erre a napra.

Biczó Barnabás

7.b

Szekszárd, 2025. 06. 10.

### 3. nap

A harmadik napon kelet felé vettük az irányt, Gyimesbükkbe, az ezeréves határhoz. A településre érkezve elsőként Deáky András panzióját kerestük fel. Itt ő maga mesélt nekünk a gyimesbükki magyarok mindennapjairól, magyarságtudatukról és azokról a nehézségekről, amelyekkel nap mint nap szembe kell nézniük. Megtuttuk, milyen hosszú és kitartó munka vezetett a 30. számú őrház felújításához, és milyen jelentős szerepe volt ebben Deáky Andrásnak, a helyi iskola nyugalmazott igazgatójának.

A vele való találkozás mélyen megérintett minket, és általa más szemmel kezdtünk tekinteni a határon túli magyarokra. Most értettük meg csak igazán, hogy mit is jelent számunkra a magyarság megőrzése. Láthattuk, hogy milyen erős a nyelvük, hagyományaik és identitásuk iránti elkötelezettségük, ami számunkra is példaértékű.

Ezután megkoszorúztuk a panzió közelében álló Trianon-émlékművet, majd továbbindultunk a 30. számú őrházhoz. Itt egy vasúttörténeti kiállítás keretén belül ismerkedtünk meg az épület múltjával. Régi vasúti eszközök és fényképek mutatták be az őrház történetét, valamint a fölötte magasodó egykori Rákóczi-vár romjait. A tárlatvezetés után lehetőségünk nyílt bemenni az őrház pincéjében kialakított bunkerbe is. Elcsodálkoztunk, hogyan tudtak ilyen szűk helyen emberek elférni.

Ezt követően a kotumáci kápolnához sétáltunk fel, ahonnan csodás kilátás nyílt a környező tájra. Utunkat kopjafák szegélyezték, amelyeken a „magyar ember” legfontosabb értékei szerepeltek, például: haza, család, hit.

A séta után Csíkszeredába utaztunk, ahol megtekintettük a Mikó-várat és ellátogattunk a jégcsarnokhoz is. Utóbbi sajnos zárva volt, ezért a vár körül sétáltunk egyet.

Délután Csíksomlyóra vezetett az utunk. Először a csíksomlyói kegytemplomot látogattuk meg, ahol imádkozhattunk a Szűz Mária-szobornál, és kívülről, belülről megcsodálhattuk ezt a híres zarándokhelyet. Ezután a Mária-forráshoz mentünk, amelynek vizét sokan megkóstoltuk. A víz vasas íze miatt nem mindenkinek nyerte el a tetszését.

Végül elindultunk a nyereghez vezető úton. Mire felértünk a hegy tetejére, rendesen elfáradtunk, de a lenyűgöző kilátás kárpótolt bennünket. Különös érzés volt belegondolni, hogy pünkösdkor ez a hely zarándokok ezreivel telik meg, amíg most szinte teljesen üresen állt.

A napot csíkszögödi szállásunkon bőséges vacsorával zártuk, egy kis izomlással, de tele élményekkel.

Turi Cecilia  
7.6

Szekszárd, 2025. 06. 09.

## Az erdélyi kirándulás

4. nap

Csütörtök délután az első látnivalónk a sepsiszentgyörgyi református vártemplom volt. Egy rövid, emelkedő szakasz vezetett a tértől a kapuig. Miután bementünk, tettünk egy kört a templomkertben, melynek egy részén híres, erdélyi emberek sírkövei álltak. Megvizsgáltuk őket és utána bementünk a templomba. Kifejezetten letisztult volt, de épp ezért volt különleges. Beültünk a padokba és meghallgattuk Géza bácsi és Erika néni előadását. Amikor a végére értek, még váltottunk pár szót a szép gerendákról és az orgonáról, de mivel nagyon hideg volt benn, visszamentünk a buszhoz.

A következő megállónk az alsócsernátoni Haszmann múzeum volt. Ezt még névadója Haszmann Pál alapította feleségével, Cseh Idával 1973-ban. A házaspár saját gyűjteményüket ajánlotta fel a múzeumnak. Amikor odaértünk, egy aranyos, kis kutya fogadott minket, akit elneveztünk Buksinak. Bementünk és egy óriási kert tárult a szemünk elé. Rövid várakozás után elkezdődött a kiselőadás, amelyet az ott dolgozó nő tartott. Kedvesnek bizonyult és elmesélte, hogy a múzeumot még mindig a Haszmann család tagjai viszik tovább. Volt még szó az ott található tárgyakról is és utána kisebb csoportokba verődve fedezhettük fel. Főleg a régi népi építészet és kellékei voltak ott, de néhány Trabant és még korábbi autó és traktor modell is akadt. Székely bútorokkal berendezett házak, gémeskutak és székelykapuk álltak az udvarban. Magában a kúriában festmények és iratok voltak.

A gyülekező után utunk már csak az szállásig vezetett, ahol az utolsó éjszakánkat töltöttük. Miután a busz leparkolt, lepakoltunk a szobákba és vártuk a kürtöskalács sütésének kezdetét. Bementünk egy földszinti terembe, ahol kis idő elteltével el is kezdtük. A tésztát nekünk kellett feltekernünk, amivel akadtak gondok, de a végén sikerült. Ezután jött rá a cukor és meg is lehetett sütni. Néhány megégett egy kicsit, viszont az értékéből semmit sem veszített. Jó volt együtt dolgozni és segíteni a másiknak, ha neki nem ment olyan jól. Az utolsó erdélyi vacsoránk után megkaptuk és ehettük is. Szerintem nagyon finom volt, csak kissé túl sok lett és nemigen tudtuk megenni. Összeségében a negyedik Erdélyben töltött délutánunk tartalmas és jó volt.

Fülöp Emília 7.b

## 5. nap

Elérkezett a kirándulás utolsó napja. Egy szép napsütéses reggelünk volt. Felsőcsernáton a szálláson ébredtünk. Az előző napok programjai után jólesett egy nyugodt éjszaka, de már mindenki izgatottan várta az utolsó nap eseményeit. A reggeli után összekapolta mindenki a holmiját, elbúcsúztunk a szállástól, majd elindultunk Brassó felé. Brassóba érve kaptunk egy kis szabadidőt, amit mindenki a saját kedve szerint tölthetett el. Volt, aki sétálgatott, beszélgetett, mások fagyiztak, vagy apró ajándéktárgyakat vásároltak az otthoniaknak. A városban nem voltak sokan, mert sajnos nem volt olyan jó idő. Hűvös volt, be volt borulva az ég és később még az eső is elkezdett esni, de ez a kedvünket nem szegte. Az árusok is ki voltak pakolva, valamint a színes házak, macskaköves utcák mindenkit lenyűgöztek. Sokaknak nagyon tetszett a cérna utca, amin végig is mentünk. A szabad program után közösen megnéztük a híres Fekete- templomot, amely Brassó egyik legismertebb nevezetessége. A hatalmas gótikus stílusú épület már kívülről is gyönyörű látványt nyújtott, de a belső tér még ennél is lenyűgözőbb volt. Megcsodáltuk a régi padokat, az orgonát, a színes üveglablakokat, és sok érdekességet hallottunk a templom történetéről is. Miután bejártuk a templomot, útnak indultunk hazafelé, Szekszárd irányába. Az utazás hosszú volt, de a buszon jó volt a hangulat. Beszélgettünk, nevetgélünk, zenét hallgattunk. Mielőtt hazaértünk volna még megálltunk Szegeden a Mekibe, hogy együnk valamit. Mindenki örült ennek a kis megállónak, jólesett gyors vacsora a hosszú út után. Miután mindenki végzett az evéssel, jólakottan folytattuk tovább utunkat. Estére érkeztünk Szekszárdra, fáradtan, de rengeteg élménnyel gazdagodva. Ez a kirándulás tele volt szép emlékekkel, új tapasztalatokkal és vidám pillanatokkal. Biztosan sokáig emlékezni fogunk rá!

Szeleccki Zsófi Lara

7.b

Szekszárd, 2025. 06. 10.